

(5. oldal)
 Számítható, intézkedhetem előre, kéziratos beszerekre,
 vagy szerkesztői helyettesek általa a jövő hó,
 nap elején azonban, itt lesz Gyulai, s akkorra meg
 látni azt is, el-e hal-e a lap. Ha megél, nyugvni
 formájában, akkor csak elvetéket; de ha kéri a halat,
 dicső, akkor vagy azon kell lennem, hogy valami más,
 publicum csődítőbb alarban írja elcsúszom, vagy, ha
 erre sincs kitalálás, úgy azon, hogy addig fenntartottam
 saját elvontságomat, míg valami egyéb fuvar arad
 számomra. Ilyen helyet, úgy-e?
 Mindenképp – a függő két sarkára, melyet ha
 holnapja igen, de már egy hónapja sincs birtokoltva
 korábban aggodom itt oly sokat, mint kívülről aggodó,
 tann. Pedig nyavalyámból nem épültem – csak megfogy-
 tann. Sőt annyira vagyok hogy vers írásba fogtam-
 tann. A lap mánapra hanem nagy munkába, tavasz b-
 nem a lap mánapra hanem nagy munkába, tavasz b-
 ta már több van, 400 rixaltnál, körülbelül mint az
 egyik Toldi. S bár tann haladok benne, de azért meg,
 nulla dies sine linea. Sine 4-8 ptozophia. Már a
 "nagyai" azerem, ide s kova be lesz végére ex az egy
 fogas (mert epilógia három inállo de ötezer ötezer egész).
 hogy mi a "sargy" mi lesz a címre: az míg titok, mert
 ha ex. elw "elw", megadom vele igen a Nádasdy.
 file 100 aranyat, s az alatt lutor solgortatnam a
 köbör. Nem Toldi, annyit megugok, azkal mint mofa
 kedvem gyesznarokodni, kijötem a paratit beszéd sor,
 jából. Ha a Figyelő addig élne, míg ama munka,
 val kétkén leker, akkor nem bánám, ha meghal,
 na is. Nem elw vota hiába. Mellesleg majd csak
 elkerkedtem, elw a hó, arányai van benne! Ta,
 valy örökre abba solgortatnam (ily szinű betűkkel, mint
 ex a levél, van vagy 100 iv kézirataim, a mit mind
 a Figyelő elv meg, kit nével, kit a nélkül), meg
 herenint 1-2 nap alatt teráron a nyaramból, a
 köbör szabad vagyok, írhatok egyebet. Csakhogy, az
 istenadta bekkor ha mofa dögli meg, s mikor már megta,
 nitellam koplalni!
 Mert nagy baj nekem az írók nem tette. Nagy baj,
 hogy a leser örök sem lehet concentrálni egy laphoz,
 mely ex által a többi felett különjér. Azonban, ha
 csatlagnan kénytelen leker, kifordítani a Figyelő mn.
 baját – azaz más – egészen szépirodalmi alapot
 adni neki, megpróbálom szerződésileg birtokítani,

lehetetlenni hozzá a jobb lehetőségeket. Én nélkül nem lehet az iradalmon lendíteni, ha maga Herkó páter lenne is a keresztvő. Mibe válogatna, ha még no „ska is alig kap, drága pénzen? (Ért, azonban ne, hogy magadra vedd!). Dísznyos kell: én elején ki, hirdetni: „mi, ezek & ezek, válogatott csigányok, gőnyek, mi tartjuk ki ezt a lapot munkáinkkal egész éven át: tessék? nem tessék? Akkor tessék előfizető, tessék hozzájárulni is, így gondolom, De így mint most — nyomorúság!

Azonban mit kívánok én a te szerencséd ily szer, keszvi calcutusokkal! Jobb, azt mondani, hozzá islen kedves komám aszonyt minnelőbb. (Én én aro, nyom utajtra vinné. Dehogy menne az akkor cserebe, Kriszka-hoz! Sőt ez az úri ember is meglehetné, hogy feljöve: én magamra vállalom, a mi őrá esik a költségből (feljövök hogy, sőt sőt nem iszik és a költségből se egyebet nem xit.). — Én már nem kártyázni se egyebet? (persze, a maga bő, csak anyafias szerencsét vagyunk — kiki vére megy). Különben egészen újragondolom, az any, a maga módja szerint: én fejtugás azzal, Juliska nyaf, jók láb-fájdalmával is megöccsöl, Juliska nyaf, miniggyével, csupán Laci legénynek kutyabaja. Hát ez a fiú, nem felcsapott aethronak! Kisz in népművésze van már könyomra Heckenarthal, melyet a népművésze gyűjtöttek meg gyereket korában, & kap érte 200 forint.

Isen áldjon, édes jó Miksa, társ, neki cserevágom a levél három oldalát, ittö hogy a negyediket is, társ hagyjam »oly tisztán, mint kiránsod éreztet, érek & érteni fog mindenkoron skrive«

Arany Sándorral

X